

TÓTH ANDREA

Személyi adatok:

- sz. Vác, 1974. január 24-én.
- **1981-1988. Németh László Általános Iskola Felsőgöd.**
- **1985 elsőáldozó Felsőgödön**
- 1988-1992. Egészségügyi Szakközépiskola Vác
- **1991 bérmálkozó Felsőgödön**
- Elhunyt: 2005. október 03.

Állomáshelyek, beosztások:

- 1992-1995. Vác Jávorszky Ödön Kórház szakápoló.
- 1995-1998 Jézus Szíve templom gitáros ének- és zenekarának aktív tagja
- 1995-2002. Vám és Pénzügyőrség vámellenőr
- 2002-2005. „Jézus Szíve Népleányai Társaság”, próbaidős novícia
- Felszentelését súlyos betegsége akadályozta meg, 2005. október 03.-án elhunyt.
- **Felsőgödön a Játszint utcai temetőben várja a feltámadást.**

(Forrás: Tóth Andorné
Édesanya)

Egyéb: Vallomás interjú

A nagyobb jót, választotta

Zászlóként szerelt le, most elsőéves próbaidős testvér

"Tavaly júliusban szereltem le zászlóként" - kezdi a beszélgetést. A Jézus Szíve Népleányai Társaságában próbaidejének első évét töltő testvér a Társaságba való felvétele előtt hét évig dolgozott a Vám- és Pénzügyőrségnél, az ország legnagyobb belterületi vámhivatalánál. A testület végrehajtási alosztályán teljesített szolgálatot, ahol vámügyintéző képesítést szerzett. A jogosan kiszabott, de befizetetlen tételek behajtása volt a feladata, illetve Pest megyében a nemzetközi áru fuvarozásban részt vevő gépjárművek ellenőrzését végezte.

"Nem nevezhető a legnőiesebb munkaterületnek - mondja Andrea -, sokszor kellett bizonyítanom, hogy a férfi kollégák mellett megállom a helyem. Igaz az is, hogy már a kezdetekkor sikerült beilleszkednem az ottani közösségbe. Szerettem a munkámat."

Isten hívogatása

Andrea általános iskolás korában volt elsőáldozó, később kapcsolatba került egy váci Salvador nővérrel, aki az ottani püspöki palotában dolgozott. Középiskolásként háromnapos lelkigyakorlaton vett részt, a nővér szárnyai alá került. Sokat sétált akkor a püspöki palota kertjében a hatalmas fák, rózsák között. Érezte Isten hívogatását, átlapozta Puskelly Mária szerzetesrendekről írt könyvét, végül mégis úgy érezte, az édesanyjai hivatást választja.

Érettségi után szakápolónő lett, majd aneszteziológus asszisztens. Szívvel-lélekkel dolgozott, ahogy mondja, a műtő volt az élete, de egy fertőzés miatt abba kellett hagynia az egészségügyi pályát. Ekkor került a Vám- és Pénzügyőrséghez. Ottani munkáját is odaadással végezte. "Becsületesen, megfelelő szigorral, de az ügyfelek emberi méltóságát mindig tiszteletben tartva kellett bánnom az ügyfelekkel - emlékezik vissza. - Voltak nehéz esetek, amikor jócskán uralkodnom kellett magamon. Nagy önkontrollra volt szükségem, oda kellett figyelnem, mit és hogyan teszek. A testületnél eltöltött idő kicsit megkeményített, veszítettem szelídségemből. Ugyanakkor megtanultam engedelmessé válni, alkalmazkodni és tisztelni elöljáróimat."

Az elzárkózástól

a határozott "igen"-ig

A pénzügyőri szolgálat éveiben is járt templomba, de bevallása szerint egyre inkább elzárta magát Istentől. Szinte már el is felejtette az Úr éveivel azelőtti szolngatását.

Azonban 2000-ben megismerkedett Kerényi Lajos piarista atyával, az Egerszalóki Ifjúsági Találkozón. Ahogy mondja: ekkor kezdődött az igazi megtérés. Ismét hittanra kezdett járni, részt vett egy ifjúsági ének- és zenekar alapításában, olvasta a Szentírást, rendszeresen gyónt, áldozott. Egy évre rá eljutott Medjugorjéba, hálát adott Istennek, hogy kitartóan hívogatta, a Szűzanyának, hogy mellette állt, és Andrea kimondta a határozott igent. "Nehéz volt megválnom a pénzügyőri munkától és a testülettől, de a nagyobb jót választottam, és ez lemondással jár. Miután a Társaságba kerültem, lassan megértettem a két helyen tapasztalt engedelmesség közti különbséget. Itt nem az ember parancsol nekem, hanem Isten kér vagy nem tart helyesnek valamit" - mondja a próbaidős testvér, aki a szelídség útján járva, az emberekben már nemcsak a hiányosságokat látva keresi Isten akaratát.

Amikor Andrea visszatekint eddigi életére, csak megköszönni tudja Istennek munkahelyeit és az embereket, akiket útjába vezérelt.

Forrás: Új Ember magazin 2003. augusztus – szeptember IV. évf. 8. szám
Szöveg és fotó: Körössy László